

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **Bc. M. J.**, nar. ..., bytem P., J. J. 951, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2014, čj. 17155/DS/2014/Kj, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 11. 2014, čj. P/2501/2014/OS1/DvP, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za to jí byla uložena pokuta 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití osobního motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, tedy nezajistila, aby při užití vozidla byla dodržována povinnost uvedená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Hradec Králové bylo dne 15. 7. 2014 kolem 10:00 hod. zjištěno v ulici Jana Koziny před budovou Tereziánského dvora osobní motorové vozidlo zn. Volkswagen, registrační značky 5E0 5058, u kterého nebyl uhrazen parkovacího poplatku a vozidlo nebylo označeno platnou parkovací kartou, a tím řidič vozidla porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „E12 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platných parkovacích karet Po-Pá, So 8-16“.

Dále žalovaný popsal průběh řízení před správním orgánem I. stupně. Ten obdržel oznámení o podezření ze spáchání předmětného přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, při kterém byl na vozidlo nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu, o odblokování požádala žalobkyně, která uvedla, že chce přestupek projednat ve správním řízení. Proto jí byla zaslána výzva dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu prostřednictvím svého zmocněnce uvedla, že vozidlo řídil M. Z., nar. X, bytem X. Správní orgán dle žalobkyniní sdělených informací o řidiči zjistil, že uvedená osoba dne 16. 8. 2014 zemřela. Již v rámci řízení vedeném pod čj. P/2614/2014/OS1/Jad, v němž jako řidič byla uvedena stejná osoba, požádal o součinnost Policii ČR, obvodní oddělení Jičín. Ta sdělením ze dne 30. 10. 2014, pod čj. KRP-106833-2/ČJ-2014-050411, uvedla, že šetřením ve věci zjistila, že M. Z. měl od ledna 2014 zjištěnou rakovinu žaludku, od června 2014 byl již pouze na lůžku v domácím léčení a do nemocnice dojížděl na léčbu, kam jej vezl vždy někdo z rodiny, neboť sám již nebyl schopen řídit. Z tohoto zjištění dle žalovaného jasně vyplynulo, že M. Z. nemohl být řidičem v době přestupku tj. dne 15. 7. 2014. Správní orgán písemností ze dne 6. 11. 2014 oznámil žalobkyni ukončení dokazování a poučil ji o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (zmocněnci doručeno dne 6. 11. 2014). Ve stanovený termín dne 13. 11. 2014 se ke správnímu orgánu žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili. Následně proto správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, v němž popsal průběh řízení a objasnil skutkovou podstatu přestupku - deliktu a právní úpravu dané věci.

K námitce absence ústního jednání žalovaný uvedl, že nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s řízením o přestupku, a proto není možné aplikovat na řízení o správním deliktu zákon o přestupcích. Dle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V nyní projednávané věci o správním deliktu zákon o silničním provozu nestanoví, že při projednávání předmětného správního deliktu správní orgán nařídí ústní jednání.

K námitce, že mělo být vedeno společné řízení, žalovaný uvedl, že v dané věci se postupuje dle ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, přičemž na rozdíl od přestupkového řízení zde není stanovena lhůta. Správní orgán tedy

postupuje tak, že spojí věci, které mu jsou známy v době řízení a u nichž je to možné vzhledem ke stádiu probíhajícího řízení.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně.

Žalobkyně předně namítla, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, při kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti. Takový postup ji krátí na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i právu dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Uvedla, že má právo na to, aby její věc byla projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce, a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Podotkla, že obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“ a v takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem, jakož i zákonem o přestupcích, konat ústní jednání.

Dle žalobkyně správní orgán nesprávně stanovil i výši sankce, když se rozhodl uložit sankci vyšší, než minimální. Správní orgán hodnotil ve prospěch žalobkyně jako obviněné skutečnost, že delikt byl prostý jakýchkoli následků, jakož i skutečnost, že vozidlo netvořilo překážku a neohrožovalo bezpečnost silničního provozu. V její neprospěch pak hodnotil, že se „správního deliktu dopustila opakovaně, tedy lze jednání hodnotit jako recidivní, pohrdavé“. Žalobkyně se s tímto názorem neztotožňuje a má zato, že správní delikt provozovatele vozidla je typ deliktu, který trestá provozovatele vozidla za faktický stav jimi nezaviněný. Neprokazuje-li se v řízení o správním deliktu zavinění, nelze přihlížet v neprospěch obviněného k recidivě, tj. opakovanému zavinění. Žalobkyně proto zastává názor, že s ohledem na to, že veškeré další hodnocené skutečnosti hovořily v její prospěch, měl správní orgán v případě vydání rozhodnutí o vině stanovit pokutu na spodní hranici zákonné sazby, tj. 1.500 Kč.

Dle žalobkyně porušil správní orgán i zásadu *ne bis in idem*, neboť v řízení vedeném Magistrátem města Hradec Králové pod sp. zn. P/1628/2014/OS1/DvP bylo žalovaným dne 23. 10. 2014 vydáno pravomocné rozhodnutí. Řízení o správním deliktu provozovatele, které je nyní napadáno, bylo zahájeno dne 16. 9. 2014, tedy dříve. Má proto zato, že podmínky pro vedení společného řízení dle § 125g i uložení souhrnného a úhrnného trestu dle § 125g odst. 3 byly splněny. Správní orgán přesto trestal žalobkyni dvakrát za stejnou věc. Rovněž z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav. Je si vědoma toho, že tyto argumenty nemá předkládat až před soudem, avšak tyto nemohla předložit dříve, neboť očekávala, že bude předvolána k ústnímu jednání, na kterém se bude moci k věci vyjádřit. Připustila, že její vozidlo bylo zaparkováno v ulici Jana Koziny v Hradci Králové, avšak z rozhodnutí není zřejmé a ani správní orgán neprokázal, že by v tomto úseku komunikace byla umístěna dopravní značka „IP13c – parkoviště s parkovacím automatem“. Výrok rozhodnutí proto nemá oporu ve svém odůvodnění, ani v podkladech pro rozhodnutí. Správní orgán měl k řádnému zjištění skutkového stavu buď předvolat svědky a položit jim dotaz, zda zkontrolovali

umístění dopravního značení IP13c na všech příjezdových komunikacích, nebo provést ohledání místa, případně jinak podklady pro rozhodnutí doplnit. Správní orgán však žádný z těchto důkazů nezajistil. Navíc správní orgán ani od provozovatele parkovacího automatu nezjistil, zda parkovné nebylo hrazeno SMS platbou. Žalobkyně jako provozovatelka vozidla nemůže vědět, jakým způsobem hradí parkovné řidič vozidla. Správní orgán měl vyloučit veškeré reálné varianty hovořící ve prospěch možnosti, že se přestupek nestal.

Dle žalobkyně vedly správní orgány řízení v rozporu s právními předpisy, neboť nebyly naplněny ani podmínky pro zahájení řízení dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán totiž věc přestupku neodložil proto, že by nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě, ale proto, že přestupce v mezidobí zemřel. Jde tak o odlišný důvod odložení věci, kdy správní orgán měl přestupek odložit dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). V takovém případě však není naplněn důvod „nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě“. Pokud považoval správní orgán žalobkyni (tj. provozovatelkou) učiněné písemné sdělení řidiče vozidla za nedostatečné, měl ji vyzvat k podání vysvětlení. Jestliže o sejmutí technického prostředku požádala, je zřejmé, že musela vědět, kdo vozidlo zaparkoval, od koho je přebírá a od koho obdržela klíče. Zastává názor, že správní orgán měl její sdělení považovat za dostatečné, a pokud nepovažoval, měl ji vyslechnout a vyzvat k tomu, aby předložila důkazy na podporu svého tvrzení. Na věci dle žalobkyně nemůže nic měnit ani tvrzení správního orgánu prvního stupně o možné nepravdivosti sdělené osoby řidiče. Tvrzení správního orgánu o „návodch“ na internetu a konstatování, že „těmto současným praktikám předcházely pokusy ve smyslu, že vozidla řídily zjevně smyšlené osoby zahraničních řidičů“, označila žalobkyně za ničím nepodloženou spekulaci. Není pravda, že by žalobkyně nebo její zástupce oznámili jako řidiče „smyšlenou“ osobu. Zneužití práva v tomto směru by musel správní orgán řádně prokázat a odůvodnit.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že mělo být vedeno společné řízení, zopakoval rozdíl tohoto řízení od řízení přestupkového. Zdůraznil, že správní orgán v tomto řízení postupuje tak, že spojí věci, které mu jsou známy v době řízení a u nichž je to možné vzhledem ke stádiu probíhajícího řízení, a popsal průběh řízení o přestupku, následně projednaného jako správní delikt, spáchaného dne 14. 4. 2014.

K námitce týkající se možné platby za parkovné prostřednictvím SMS žalovaný uvedl, že městská policie provádí lustraci plateb přes SMS, kterou provedla i v tomto případě s negativním výsledkem, a toto zaznamenala do úředního záznamu ze dne 15. 7. 2014, čj. 2014/29725.

K námitce týkající se dopravního značení (označení zóny) žalovaný uvedl, že dopravní značka upravující zónu je umístěna jak na příjezdu z ulice Komenského (viz. fotodokumentace založená ve spisovém materiálu - list č. 6), tak též ve směru z Orlického nábřeží od Biskupského gymnázia (příloha č. 1), dále též z ulice Nezvalovy (odbočka do ulice Hradební a Orlické nábřeží od tzv. Staré nemocnice - ve směru z města (příloha č. 2) i od Malšovického mostu (příloha č. 3). Všechny možné přístupové komunikace do místa, kde vozidlo parkovalo, jsou řádně označeny IP 25a

„Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, s dodatkovou tabulkou „E12 - Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platných parkovacích karet Po-Pá, So 8 16“. Své tvrzení doložil odkazem na <http://www.hradeckralove.org/hradec-kralove/pasport-pozemnich-komunikaci>.

K žalobní námitce absence ústního jednání žalovaný vyslovil přesvědčení, že žalobkyně z procesního hlediska na svých právech krácena nebyla. Dle jeho názoru nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s řízením o přestupku, a proto není možné aplikovat na řízení o správním deliktu zákon o přestupcích. Dle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, dále jen tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V nyní projednávané věci zákon o silničním provozu zákon nestanoví, že při projednávání předmětného správního deliktu správní orgán nařídí ústní jednání. Ani ke splnění účelu řízení nebylo nezbytné nařídít ústní jednání, neboť to, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití předmětného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, vyplývá z předmětného spisového materiálu. Žalobkyně měla jako účastník řízení možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byla, resp. její zmocněnec, správním orgánem I. stupně obeznamována o ukončení dokazování a současně jí byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Žalovaný uzavřel, že správní delikt provozovatele vozidla byl spolehlivě zjištěn a prokázán. Změnou zákona byl provozovatel vozidla postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. V tomto směru je potřebné vnímat, že ve skutečnosti může být, a mnohdy bude řidičem, který se provinil, sám provozovatel vozidla.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a za to jí uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a současně uložena povinnost uhradit náklady řízení. Zmíněného správního deliktu se měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití osobního motorového vozidla tovární zn. Volkswagen, registrační značky 5E0 5058, byla dodržována povinnost uvedená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Hradec Králové bylo dne 15. 7. 2014 kolem 10:00 hod. zjištěno v ulici Jana Koziny před budovou Tereziánského dvora uvedené osobní motorové vozidlo, u kterého nebyl uhrazen parkovací poplatek a vozidlo nebylo označeno platnou parkovací kartou, čímž řidič vozidla porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c –

Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „E12 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platných parkovacích karet Po-Pá, So 8-16“.

Oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu správnímu orgánu I. stupně postoupeno Městskou policií Hradec Králové a došlo mu dne 29. 7. 2014. Přestupek byl spáchán dne 15. 7. 2014, kdy kolem 10:00 hod. bylo hlídkou městské policie zjištěno v ulici Jana Koziny před budovou Tereziánského dvora uvedené osobní motorové vozidlo, u kterého nebyl uhrazen parkovací poplatek, a vozidlo nebylo označeno platnou parkovací kartou. Tím řidič vozidla porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „E12 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platných parkovacích karet Po-Pá, So 8-16“. Dle úředního záznamu ze dne 17. 7. 2014 byl na vozidlo nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu a pořízena fotodokumentace. Dále je v něm zaznamenáno, že v 10:10 hod. se na místo dostavila řidička (tj. žalobkyně), která požádala o odblokování vozidla a po sdělení, že je podezřelá ze spáchání shora popsaného přestupku, požádala o jeho projednání ve správním řízení.

Správní orgán I. stupně vydal dne 18. 8. 2014 výzvu, jíž žalobkyni vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobkyně reagovala sdělením ze dne 7. 9. 2014, že vozidlo řídil M. Z., a uvedla datum jeho narození a adresu.

Z úředního záznamu ze dne 8. 9. 2014 vyplývá, že správní orgán I. stupně věc v řízení o přestupku odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona a dne 9. 9. 2014 vydal příkaz, kterým rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti němu podala žalobkyně odpor.

Následně správní orgán I. stupně písemností ze dne 17. 9. 2014 oznámil zmocněnci žalobkyně ukončení dokazování s poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu s ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a stanovil k tomu termín 24. 9. 2014. V uvedeném termínu se žalobkyně ani její zmocněnec ke správnímu orgánu bez omluvy nedostavili, ani jej nekontaktovali za účelem sjednání termínu jiného. Téhož dne vyhotovil správní orgán I. stupně protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí zn. P/2501/2014/OS1/Hej MMHK/172666/2014, v němž konstatoval neúčast žalobkyně, resp. jejího zástupce, a podrobně přestupek popsal. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. P/2501/2014/OS1/DvP MMHK/173774/2014, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. K odvolání žalobkyně žalovaný uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k doplnění řízení. Ten doplnil řízení o šetření ohledně M. Z., k čemuž požádal o součinnost obvodní oddělení Policie ČR v Jičíně. Z jeho sdělení ze dne 30. 10. 2014 vyplývá, že od ledna 2014 se M. Z. léčil s rakovinou žaludku, přičemž od června 2014 byl již pouze na lůžku v domácím ošetřování a do nemocnice dojížděl na léčbu, kam jej vždy vezl někdo z rodiny, neboť již nebyl schopen řídit. Následně správní orgán I. stupně písemností ze dne 6. 11. 2014 17. 9. 2014 oznámil zmocněnci žalobkyně ukončení dokazování s poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a

stanovil k tomu termín 13. 11. 2014. V uvedeném termínu se žalobkyně ani její zmocněnec ke správnímu orgánu znovu nedostavili, ani jej nijak nekontaktovali. Téhož dne vyhotovil správní orgán I. stupně protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí zn. P/2501/2014/OS1/DvP MMHK/204448/2014 a vydal rozhodnutí čj. P/2501/2014/OS1/DvP MMHK/204457/2014, jímž žalobkyni opětovně uznal vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Odvolání proti posledně uvedenému rozhodnutí pak žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Správní delikt provozovatele vozidla upravuje ustanovení § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Dle jeho odstavce prvního se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Správní delikt ve smyslu odst. 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou, že řízení bylo vedené nezákonně z důvodu nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu zmíněného § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). Určitá „přednost“ odpovědnosti za přestupek je přitom patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 téhož zákona, dle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Žalobce se mýlí, pokud má zato, že správní orgán odložil věc přestupku z toho důvodu, že přestupce v mezidobí zemřel, tedy ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Z úředního záznamu ze dne 8. 9. 2014 vyplývá, že správní orgán odložil věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, tj. z důvodu že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V úředním záznamu podrobně uvedl, proč považoval sdělení žalobkyně, resp. jejího zástupce, o tom, že řidičem v době spáchání přestupku měl být M. Z., v době tohoto sdělení již zemřelý, za účelové. Poukázal přitom i na šetření provedené obvodním oddělením Policie ČR v Blansku ve věci čj. P/1628/2014/OS1/DvP (pozn. soudu: šlo o stejný správní delikt projednávaný se žalobkyní, ke kterému došlo o cca 3 měsíce dříve na stejném místě, v němž žalobkyně označila za řidiče rovněž osobu, která v době oznámení již zemřela; věc byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 30 A 121/2014). Nutno doplnit, že v průběhu správního řízení byl závěr správního orgánu o účelovosti a nepravdivosti sdělení o tom, že řidičem v době přestupku byl M. Z., podpořen sdělením obvodního oddělení Policie ČR v Jičíně, z něhož vyplynulo, že od června 2014 již nebyl z důvodu nemoci schopen řídit.

Podmínka k zahájení řízení o správním deliktu stanovená v ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) tedy v daném případě splněna byla, neboť správní orgán věc odložil skutečně z důvodu, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nikoliv proto, že by osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení. Správní orgán totiž šetřením vyloučil, že by M. Z., jak je uvedeno shora, vůbec mohl být označen za osobu podezřelou ze spáchání předmětného přestupku spáchaného dne 15. 7. 2014.

Nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že pokud správní orgán považoval její sdělení řidiče vozidla za nedostatečné, že ji měl vyzvat k podání vysvětlení a předložení důkazů na podporu svého tvrzení. Správní orgán však nepovažoval její sdělení jména řidiče za nedostatečné. Správní orgán šetřením jednoznačně vyloučil pravdivost tohoto jejího sdělení, protože žalobkyní označený M. Z. řidičem být nemohl, neboť to vylučoval jeho zdravotní stav. Nebyl proto žádný důvod k tomu, aby ji vyzýval k předložení důkazů k tomuto tvrzení. Žalobkyně se přitom se všemi podklady pro vydání rozhodnutí mohla seznámit, neboť jí (resp. jejímu zmocněnci) bylo řádně oznámeno ukončení dokazování s poučením o možnosti seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Bylo její věci, že tak neučinila.

Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, že správní orgán dostatečně neprokázal skutkový stav, konkrétně, že by v předmětném úseku komunikace byla umístěna dopravní značka „IP13c – parkoviště s parkovacím automatem“, a proto že výrok rozhodnutí nemá oporu ve svém odůvodnění, ani v podkladech pro rozhodnutí.

Jestliže žalobkyně měla pochybnosti o prokázání skutkového stavu spočívajícího v předmětném přestupkovém jednání, mohla své námitky uplatnit již v řízení před správním orgánem. Ta však v průběhu celého správního řízení ve svých podáních (odpor proti příkazu, blanketní odvolání ze dne 30. 9. 2014, jeho doplnění ze dne 2. 10. 2014, blanketní odvolání ze dne 14. 11. 2014 a jeho doplnění ze dne 20. 11. 2014) vznášela pouze procesní námitky, žádnou věcnou námitku v tomto směru nevznesla. Pokud ji uvádí až v žalobě, a to navíc jako pouze ničím nedoložené tvrzení, nelze takové tvrzení hodnotit jinak, než jako účelové. Žalobkyně se tak svou procesní strategií sama uškodila.

Situaci, kdy žalobce bez dalšího zpochybní nebo popře zjištěný skutkový stav, přestože v průběhu řízení týkajícího se dopravního přestupku neuplatnil žádné věcné námitky a poprvé vznesl věcnou námitku až v žalobě, již hodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí i Nejvyšší správní soud, a to jako obranu účelovou. V rozsudku ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně tak jako všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu), uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. V obdobném případě, kdy až v žalobě byla uplatněna věcná námitka (týkající se měření rychlosti vozidla tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), Nejvyšší správní soud uvedl

následující: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvláště, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, nebo ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56).

V daném případě z oznámení o podezření ze spáchání přestupku a ve stejný den sepsaného úředního záznamu vyplývá, že v inkriminovanou dobu zaznamenal přestupkové jednání strážník Městské policie Hradec Králové. Zapsané údaje a na místě pořízené fotografie jak zaparkovaného vozidla, tak umístěných dopravních značek, se pak shodují s popisem přestupkového jednání v rozhodnutí správních orgánů. Přestupkové jednání bylo tedy zjištěno strážníkem městské policie, přičemž o jeho věrohodnosti a zaznamenaném zjištění nejsou žádné důvodné pochybnosti. Ostatně ani žalobkyně žádné konkrétní pochybnosti takového charakteru v žalobě neuvedla. Předvolávat svědky v průběhu správního řízení a provádět ohledání místa (jak navrhovala žalobkyně) i ve věci každého nesprávného parkování, pokud byl navíc skutek fotograficky zdokumentován a žalobkyně jako provozovatelka vozidla jej nezpochybnila, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a bylo by nadbytečné. Není ani pravdou, že by správní orgán od provozovatele parkovacího automatu nezjišťoval, zda nebylo parkovné hrazeno SMS platbou. Z úředního záznamu ze dne 15. 7. 2014 jednoznačně vyplývá, že taková kontrola provedena byla. Rovněž není pravdou, že žalobkyně nemohla tyto své argumenty předkládat dříve. V průběhu správního řízení tak mohla učinit, a to jak ve svých písemných podáních, tak i při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (ke kterému došlo dokonce dvakrát vzhledem ke zrušení prvního rozhodnutí orgánu I. stupně odvolacím orgánem). Oznámením o ukončení dokazování s poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dal přitom správní orgán zcela jasně a srozuměnou, že končí dokazování a přistoupí k vydání rozhodnutí ve věci. Žalobkyně tedy nemohla důvodně očekávat ještě předvolání k ústnímu jednání.

Nutno uzavřít, že tvrzení žalobkyně (navíc poprvé uvedené až v žalobě) zjištěný skutkový stav ve věci nezpochybnilo a správní orgány prokázaly spáchání správního deliktu dostatečným způsobem.

Další samostatnou námitkou žalobkyně brojila proti neprovedení ústního jednání v její věci, čímž mělo dojít ke krácení jejího práva dle čl. 6 odst. 1 a 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Problematikou nařízení ústního jednání v řízeních o správním deliktu z pohledu čl. 6 Evropské úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v nedávné době zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46. V něm dospěl k závěru, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu z roku 2004) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Z tohoto jeho závěru krajský soud nadále při posuzování této otázky vychází.

Správní řád tedy v případech, kdy se nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. V nyní projednávané věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku. Skutkově se tak jednalo o zcela jednoduchý případ. Orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace. Vyrozuměl žalobkyni o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po odložení věci v přestupkovém řízení rozhodl orgán I. stupně o tom, že se žalobkyně jako provozovatelka vozidla dopustila správního deliktu, a to nejprve příkazem, následně po provedeném správním řízení po podání odporu rozhodnutím, kterému předcházelo oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na uvedené oznámení žalobkyně nereagovala.

Skutkový stav byl v dané věci dostatečně zdokumentován a nebylo třeba provádět další dokazování. Za daných okolností proto nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné ani nařizovat ústní jednání. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Krajský soud neshledal důvodnou ani další námitku, dle které správní orgán nesprávně stanovil samotnou výši sankce. Žalobkyně má zato, že v řízení o správním deliktu se neprokazuje zavinění, proto nelze v neprospěch obviněného přihlížet k recidivě.

Ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že za správní delikt dle odstavce prvního (tj. za správní delikt provozovatele vozidla) se uloží pokuta. Pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nesmí převýšit 10.000,- Kč. V daném případě šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) stejného zákona, za který se ve smyslu odstavce čtvrtého téhož ustanovení uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu

ve výši 2.000,- Kč, tj. v polovině jejího zákonného rozpětí, s odůvodněním, že se dopustila uvedeného správního deliktu na území města Hradec Králové opakovaně.

Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že se žalobkyně dopustila stejného správního deliktu (dokonce na stejném místě) v minulosti již minimálně dvakrát (zdejší krajský soud projednával tyto další dva správní delikty pod sp. zn. 30 A 63/2014 a sp. zn. 30 A 121/2014). Jestliže tedy žalobkyně, o jejíž odpovědnosti bylo dříve pravomocně rozhodnuto, spáchala delikt nový, je zřejmé, že předchozí postih nesplnil svůj účel. Její jednání totiž spočívalo v tom, že jako provozovatelka nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). A tuto svou povinnost porušila zjevně opakovaně. Krajský soud je toho názoru, že pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce (pokuty) určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní výše sankce dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V daném případě uložil správní orgán pokutu nikoliv na spodní hranici (jak požaduje žalobkyně), ale v polovině jejího zákonného rozpětí s tím, že se žalobkyně správního deliktu dopustila opakovaně. Recidivní jednání obecně je přitom nutno chápat jako závažný protispolečenský jev, neboť z opakování protiprávního jednání lze soudit, že předchozí postih svůj účel nesplnil a odpovědnou osobu od spáchání deliktu nového neodradil. Nutno konstatovat, že je zcela v moci žalobkyně rozhodnout, komu svoje vozidlo svěří a jak zajistí svoji povinnost provozovatele vozidla stanovenou zmíněným ustanovením § 10 zákona o silničním provozu.

Dle žalobkyně porušil správní orgán i zásadu *ne bis in idem*, když nespojil ke společnému řízení věc vedenou orgánem I. stupně pod sp. zn. P/1628/2014/OS1/DvP, v níž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí dne 23. 10. 2014, s věcí nyní projednávanou, v níž bylo řízení zahájeno dne 16. 9. 2014. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.

Podmínky pro vedení společného řízení upravuje ustanovení § 125g tak, že dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný (odstavec 2 a 3 shora zmíněného ustanovení).

Ze správního spisu vyplývá (a mezi účastníky není sporu o tom), že ke spáchání správního deliktu projednávaného orgánem I. stupně pod sp. zn. P/1628/2014/OS1/DvP, došlo dne 14. 4. 2014 (věc byla později projednávána i u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 30 A 121/2014). Ve věci bylo prvostupňové rozhodnutí správního orgánu vydáno dne 3. 9. 2014, o odvolání žalobkyně rozhodl odvolací orgán dne 23. 10. 2014. K nyní projednávanému správnímu deliktu došlo dne 15. 7. 2014. K výzvě zaslané žalobkyni jako provozovateli vozidla sdělila žalobkyně totožnost a adresu řidiče dne 7. 9. 2014. Příkaz, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu, vydal ve věci orgán I. stupně dne 9. 9. 2014 a první rozhodnutí po proběhlém správním řízení (později zrušené odvolacím orgánem)

bylo vydáno dne 24. 9. 2014; druhé rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno dne 13. 11. 2014 a rozhodnutí o odvolání proti němu bylo vydáno dne 17. 12. 2014.

Z uvedeného chronologického přehledu je zřejmé, že v době, kdy o prvním správním deliktu bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí (3. 9. 2014) ještě ani nebylo se žalobkyní vedeno řízení o druhém správním deliktu, neboť ta teprve dne 7. 9. 2014 sdělila jméno a adresu řidiče, který měl předmětný přestupek s jejím vozidlem spáchat, a její informaci správní orgán prověřoval z důvodu případného zahájení přestupkového řízení s oznámeným řidičem.

Jak správně podotkl žalovaný, na rozdíl od zákona o přestupcích nestanoví zákon o silničním provozu konkrétní lhůtu pro projednání věci ve společném řízení. Je možno akceptovat postup, že správní orgán spojí věci, u nichž je to možné vzhledem ke stádiu probíhajícího řízení. Vzhledem ke shora popsanému časovému sledu má krajský soud zato, že po vydání rozhodnutí orgánem I. stupně v první věci, kdy ještě nebylo započato řízení ve věci druhé, již spojení těchto věcí možné nebylo. Názor žalobkyně, která uvádí a v této souvislosti upřednostňuje jako rozhodné pouze datum vydání rozhodnutí o odvolání dne 23. 10. 2014, tedy krajský soud nesdílí.

Nutno dodat, že i pokud by se vycházelo z nejbližší právní úpravy, tj. analogicky z úpravy společného řízení v zákoně o přestupcích, ani dle této úpravy by ke spojení věcí ke společnému projednání dojít nemohlo. Dle ustanovení § 57 odst. 3 zákona o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu, bylo totiž možno spojit ke společnému projednání ve společném řízení přestupky spáchané nejvýše v období 3 měsíců od spáchání prvního z nich. V daném případě šlo o skutky časově od sebe vzdálené více jak 3 měsíce (14. 4. 2014 a 15. 7. 2014). Dokonce ani dle současného znění zákona o přestupcích by k takovému spojení nemohlo dojít, neboť ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. února 2016

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu